

Arrest

nr. 191 786 van 8 september 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 22 mei 2017 hebben ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 april 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 juni 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 augustus 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat L. VANBRABANT verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché E. GOOVAERTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing in hoofde van de eerste verzoekende partij, de heer M. Z., luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U bent Afghaan, Tadzjiek van etnie en soennitische moslim. U bent geboren in Guldara, in de provincie Kabul. Omdat het onrustig was in jullie dorp verhuisden jullie naar Kabul. U was toen één jaar. Toen jullie daar woonden werd uw oom -die als bodyguard voor een commandant werkte- vermoord. Toen de taliban Kabul innamen vertrok u samen met uw ouders en uw broer en twee zussen naar Iran. Hoewel u dit jaartal niet zelf noemt, moet dit het jaar 1996 zijn geweest. U was toen een jaar of 11. In 2002 huwde u met R.(...) S.(...). Zij heeft eveneens de Afghaanse nationaliteit, is een Tadjiek en een soennitische moslim. Jullie kregen drie kinderen: R.(...) A.(...) en B.(...). Jullie woonden in Isfahan tot jullie vertrek uit Iran. Noch u, noch uw gezin heeft tijdens jullie verblijf in Iran een verblijfsdocument gehad.

Uw vrouw zelf is geboren in Baghlan, maar verhuisde na de dood van haar vader met haar moeder naar Kabul. Ze was 7 jaar toen ze naar Kabul verhuisde. Toen haar moeder hertrouwde werd ze opgenomen in het gezin van haar oom. Zij vertrokken uit Afghanistan enige tijd nadat de Taliban Kabul had ingenomen. Ook zij vestigden zich in Iran. Uw vrouw vertelt dat ze naar Iran vertrokken omdat er veel conflicten over haar waren. Ze was immers al sinds haar kindertijd verloofd met iemand uit haar geboorteregio, maar haar familie wou haar niet meegeven. Een jaar na jullie huwelijk keerde haar oom terug naar Afghanistan, waar hij werd vermoord. Dat is gebeurd als wraak omdat uw vrouw met u gehuwd is en niet met de persoon aan wie ze was beloofd. U bent hiervan op de hoogte omdat u door deze mensen jarenlang telefonisch bent bedreigd en zij in deze telefoongesprekken hebben gezegd dat zij verantwoordelijk zijn voor de dood van de oom.

In 2011 trof de politie u aan terwijl u illegaal aan het werk was in Iran. U werd gerepatriëerd naar Afghanistan. U ging toen naar Kabul, naar het huis van uw tante. U ging ook een taskara aanvragen in Guldara. Na een maand keerde u, zonder in het bezit te zijn van de nodige reisdocumenten, terug naar Iran.

In september 2015 besliste u met uw gezin uit Iran te vertrekken omdat u gehoord had dat ze Afghanen zonder documenten naar Syrië stuurden om er te gaan vechten. U haalt ook aan dat de levensomstandigheden voor jullie als Afghanen in Iran niet goed waren.

U kwam op 14 november 2015 in België aan en diende op 24 november 2015 een asielaanvraag in. Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u dat de vijanden van uw oom ook u en uw familie zouden lastig vallen. Bovendien vreest u de persoon en zijn clan aan wie uw vrouw in haar kindertijd was beloofd.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u een kopie van uw taskara neer, evenals wat familiefoto's.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie.

De reden waarom u hiervoor niet in aanmerking komt is omdat uw asielmotieven zodanig vaag en speculatief zijn dat ze niet doen blijken van een actuele en reële vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie bij terugkeer naar Afghanistan.

Als eerste reden die een terugkeer naar Afghanistan in de weg staat roept u in dat u zal getarget worden door de vijanden van uw oom. U verklaart immers dat uw oom door bepaalde mensen werd vermoord en dat uw familie nog steeds diezelfde daders te vrezen heeft. De moord op uw oom gebeurde echter minstens twintig jaar geleden, nog voor uw vertrek uit Afghanistan (CGVS M.(...) 1, 8). U verklaart dat uw vader na de moord op uw oom werd bedreigd omdat hij als broer hetzelfde lot moest ondergaan (CGVS M.(...) 1, 10), maar u haalt geen enkele concrete reden aan waarom u nu, na die vele jaren, gevaar zou lopen om omwille van de gebeurtenissen met uw oom te worden vervolgd bij uw terugkeer naar Afghanistan. Het enige dat u hierover inroept is het feit dat uw tante u in 2011 heeft aangemaand om uit Kabul te vertrekken. U verklaarde dat zij u zei dat het beter was om te vertrekken, je hebt vijanden zei ze, het is niet goed dat je lang blijft (CGVS M.(...) 1, 11-12). Waarom ze dit zei weet u niet. U heeft daarnaast geen andere concrete aanwijzingen waarom u door deze personen zou vervolgd worden. Uw verklaringen zijn bijgevolg zeer vaag en speculatief.

Over het initiële probleem, namelijk de moord op uw oom kan u overigens ook weinig informatie aanbrengen. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken heeft u verklaard dat uw oom commandant was en werd vermoord door zijn vijanden, terwijl u bij CGVS verklaarde dat hij bodyguard was van een commandant. Over de reden waarom hij vermoord is heeft u ook enkel speculaties: zo zou het kunnen dat hij iets tegen iemand heeft gedaan, maar u weet er echter niets over (CGVS M.(...) 1, 12). Dat u hieromtrent niet meer informatie kan aanbrengen is toch zeer frappant gezien u dit incident inroept als een reden waarom u en uw familie niet terug kunnen keren naar Afghanistan. Opvallend ook is dat u deze problemen bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet heeft ingeroepen als motief dat uw terugkeer naar Afghanistan in de weg staat. Ook uw vrouw deed dit niet (zie de desbetreffende vragenlijsten

ingevuld op DVZ), noch vermeldde zij dit op het Commissariaat wanneer haar expliciet gevraagd werd naar de redenen die een terugkeer naar Afghanistan in de weg staan (R(...), 31). Dit wijst er opnieuw op dat deze problemen geen actuele bedreiging vormen. Bovendien heeft u nog steeds familie wonen in Kabul. Uit uw verklaringen blijkt niet dat zij omwille van het incident met uw oom problemen hebben ondervonden (CGVS M(...) 1, 8 en 10). U maakt om al deze redenen niet aannemelijk dat u een reëel gevaar op vervolging loopt omwille van de problemen die uw oom lang geleden heeft gehad.

Als tweede reden waarom u niet kan terugkeren naar Afghanistan roept u in dat u degene vreest aan wie uw vrouw in haar kindertijd beloofd was. Omdat zij met u is gehuwd en niet met die persoon, zijn ze uit op wraak. U verklaart hierover dat ze jullie begonnen te bedreigen een jaar na jullie huwelijk. Ze belden u op uw mobiele telefoon via verschillende nummers. Hierbij zou de bedreiger u gezegd hebben dat ze de oom van uw vrouw vermoord hebben en dat ze hetzelfde met uw familie van plan zijn. U heeft echter geen idee wie deze persoon is, u weet enkel dat hij machtig en rijk is en u zegt dat uw vrouw meer informatie over hem heeft. Het is echter zeer onwaarschijnlijk dat u zo weinig weet van de persoon die u 13 jaren lang heeft bedreigd en waarvan u beweert dat zijn aanhang de familie van uw vrouw heeft vermoord. Het mag toch verwacht worden dat u meer informatie heeft en dat u uw vrouw gevraagd heeft om alle informatie die zij mogelijks over die persoon heeft aan u mee te delen (CGVS M(...) 1, 11). Als aan uw vrouw gevraagd wordt om informatie over die persoon kan ook zij echter niets concreet meedelen. Ze denkt dat de familienaam van de belagers Shawalat of Shawali is, maar is niet zeker. Bovendien beweert uw vrouw dat ze jullie niet zelf telefonisch opbelden zoals u verklaarde, maar dat die personen dit aan de tante van uw vrouw vertelden die dit op haar beurt aan jullie door gaf (CGVS R(...), 22 en 29). Het CGVS kan niet anders dan opnieuw vast stellen dat u uw vrees ten opzichte van deze personen niet concreet kan maken en dat uw verklaringen opnieuw vaag, speculatief en zelfs tegenstrijdig zijn.

Tenslotte merkt het CGVS op dat u geen enkel document heeft neergelegd ter staving van uw asielrelaas. Van elke asielzoeker wordt verwacht dat hij inspanningen doet om zijn asielrelaas te staven, met verklaringen en met documenten. De kopie van uw taskara en uw huwelijksfoto's hebben geen uitstaans met uw vrees tot terugkeer. Bovendien is uw taskara slechts een kopie, waardoor ook aan dit document weinig waarde kan worden gehecht.

Verder haalt u aan dat u in Afghanistan niemand heeft om naar toe te gaan. Uit uw verklaringen blijkt echter dat u wel degelijk nog familie heeft in Afghanistan, namelijk een oom van moederszijde en een tante en een neef van vaderszijde. Ook uw vrouw heeft nog een tante in Kabul. Buiten het feit dat zij bezorgd zijn omwille van de algemene veiligheidssituatie in Kabul vermeldt u in hun hoofde geen andere problemen. Hoewel u zegt dat u niet close met hen bent blijkt dat jullie wel degelijk nog contact met elkaar onderhielden. Zo had uw vrouw geregeld contact met haar tante en ook uw ouders onderhielden de contacten met uw oom en tante in Kabul (CGVS M(...) 1, 10 en 14). Het feit dat u niet close bent met deze mensen en het feit dat uw eigen ouders niet in Kabul wonen, zoals u verklaard heeft, kan voor u persoonlijk vervelend zijn maar loopt niet op tot een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 §2 a en b van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve dient het CGVS nog op te merken dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u Afghanistan al zo lang heeft verlaten als u beweert. U zou van omstreeks 1996 tot 2015 in Iran hebben gewoond. De enige documenten die u hierover neerlegt zijn foto's van uw huwelijk en nog een paar familiefoto's. Uit uw huwelijksfoto's is niet op te maken waar deze zijn genomen. Een van de foto's toont u en uw vrouw in een park, dat zou gelegen zijn in Iran (R(...), 5-6). Dat u eens met uw vrouw in een park in Iran bent geweest en er een foto heeft genomen toont niet aan dat u gedurende 20 jaar in Iran heeft gewoond. Het is zeer opmerkelijk dat u verder geen enkel document heeft omtrent uw leven aldaar. Uw verklaring dat jullie alles in de zee hebben moeten gooien tijdens uw reis naar Europa is een loutere bewering en kan niet worden geverifieerd. Los hiervan moet u door het gegeven dat uw ouders nog steeds in Iran wonen toch in staat zijn om via die weg het CGVS documenten te laten bezorgen. Ondanks het feit dat u hiertoe werd aangemaand, en u op het belang hiervan werd gewezen mocht het CGVS geen enkel stuk ontvangen (M(...) 1, 6 en 18 en M(...) 2, 2). Uw bewering dat u nooit verblijfsdocumenten in Iran heeft gekregen is ook opmerkelijk gezien de Iraanse overheid in de periode dat jullie toekwamen in Iran documenten aan Afghaanse inwijkelingen gaf. Even later is ze zelfs begonnen aan een grote registratiecampagne, met de naam "Amayesh". U heeft van deze naam nog nooit gehoord. U weet ook niet of uw ouders ooit een verblijfsdocument hebben gehad, wat wederom een opmerkelijke vaststelling is omdat dit toch een uiterst relevant gegeven is in het leven van een Afghaanse immigrant in Iran. Verder weet u niet te vertellen hoelang u of uw vrouw al in Iran woonden

toen jullie in het huwelijk traden, zelfs niet wanneer u gevraagd wordt om dit bij benadering te doen (CGVS M.(...) 1, 12-13). Als u kan aangeven dat u 11 was toen u Afghanistan verliet en dat u 14 jaar geleden in het huwelijk trad moet u toch ongeveer kunnen aangeven hoe lang u in Iran woonden voor jullie trouwden. Dat u deze belangrijke persoonlijke gebeurtenis niet kan plaatsen in uw eigen levensloop wijst op weinig doorleefdheid en doet de vraag rijzen of u wel in Iran woonde op het moment van jullie huwelijk. Ook het feit dat u geen indicatie kan geven van de leeftijd van uw vrouw toen zij naar Iran zijn verhuisde is erg merkwaardig (M.(...) 1, 13). Er zijn nog andere vaststellingen die ernstig doen twifelen aan uw lang verblijf in Iran. U werd de vraag gesteld of u herinneringen heeft aan demonstraties die hebben plaatsgevonden in de periode dat u in Isfahan woonde. U kan geen enkele demonstratie voor de geest halen, nochtans hebben er meerdere grote demonstraties plaats gevonden. Dat u niet op de hoogte bent van de protesten die maandenlang hebben aangehouden in Isfahan naar aanleiding van de presidentsverkiezing in 2009 doet opnieuw ernstig twifelen over jullie verklaringen dat jullie op dat moment in Isfahan verbleven (M.(...) 2, 7 en 8 en R.(...), 25). Het is hoogst onwaarschijnlijk dat dit aan jullie kon voorbijgaan. U verklaarde hierover dat u vaak 's nachts werkte en er daardoor niet van op de hoogte was. Nochtans verklaarde uw vrouw dat u ook overdag werkte (R.(...), 16), maar zelfs al zou u enkel 's nachts werken, dan nog kan verwacht worden van iemand die al zo lang in de stad woont, dat hij op de hoogte is van de belangrijke gebeurtenissen die zich daar afspelen. Ook andere vaststellingen ondersteunen dat uw verklaringen over uw lang verblijf in Iran niet kunnen gevolgd worden. Noch u, noch uw vrouw zijn op de hoogte van de waardeverhouding van de muntenheden Toman versus Rial (M.(...) 2, 6 en R.(...), 30). Hoewel alle prijzen in Iran worden uitgedrukt in Rial wordt in het dagdagelijkse leven Toman gebruikt en moet deze waardeverhouding jullie bekend zijn. Het feit dat u niet weet of er provincies in Iran zijn waar Afghanen niet mogen komen is eveneens zeer merkwaardig (M.(...) 2, 10). Net zoals het feit dat u beweert in al die jaren illegaal verblijf in Iran maar 1 keer problemen te hebben gehad met de politie. Het is immers bekend dat de politie in Iran steeds repressiever en daadkrachtiger ging optreden tegen niet - gedocumenteerde Afghanen. Uw bewering dat de politie wel een aantal keren uw brommer in beslag nam omdat u daar niet de vereiste machtiging toe had als Afghaan zonder papieren, maar verder niet vroegen naar uw verblijfsdocumenten doet in dit opzicht dan ook vragen rijzen (M.(...) 2, 8-9). Hoewel het CGVS niet uitsluit dat u enige tijd in Iran heeft gewoond, overtuigt u niet dat u en uw gezin er zo lang woonden als u beweerd heeft. Dit maakt dat u geen zicht geeft over uw reëel verblijf en levensomstandigheden in deze periode. Indien u een groot deel van deze periode wel nog in Afghanistan woonde, mag verwacht worden dat u over een nog uitgebreider netwerk beschikt dan datgene dat eerder in deze beslissing werd besproken. Bovendien zou dit nogmaals uw vrees ten aanzien van de vijanden van uw oom en uw vrouw relativeren.

Aangezien uw vrees voor vervolging dient beoordeeld te worden tegenover uw land van herkomst, worden de problemen die u verklaard gehad te hebben in Iran hier niet besproken.

Rekening houdend met alle bovenstaande vaststellingen komt het CGVS tot de conclusie dat uw asielrelaas als ongeloofwaardig dient te worden beschouwd en u niet in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus. Evenmin loopt u een risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 §2 a en b van de Vreemdelingenwet, te weten ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, in het geval u zou terugkeren naar uw land van herkomst.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van

Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kabul te worden beoordeeld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De bestreden beslissing in hoofde van de tweede verzoekende partij, mevrouw R. S., luidt als volgt:

"(...)

A. Feitenrelaas

Wat betreft de problematiek waarmee jullie familie geconfronteerd werd verwijst het CGVS naar het beschreven feitenrelaas in de beslissing aan uw echtgenoot M.(...) Z.(...) ((...)).

U bent Afghaan, Tadzjiek van etnie en soennitische moslim. U bent geboren in Guldara, in de provincie Kabul. Omdat het onrustig was in jullie dorp verhuisden jullie naar Kabul. U was toen één jaar. Toen jullie daar woonden werd uw oom -die als bodyguard voor een commandant werkte- vermoord. Toen de taliban Kabul innamen vertrok u samen met uw ouders en uw broer en twee zussen naar Iran. Hoewel u dit jaartal niet zelf noemt, moet dit het jaar 1996 zijn geweest. U was toen een jaar of 11. In 2002 huwde u met R.(...) S.(...). Zij heeft eveneens de Afghaanse nationaliteit, is een Tadjiek en een soennitische moslim. Jullie kregen drie kinderen: R.(...) A.(...) en B.(...). Jullie woonden in Isfahan tot jullie vertrek uit Iran. Noch u, noch uw gezin heeft tijdens jullie verblijf in Iran een verblijfsdocument gehad.

Uw vrouw zelf is geboren in Baghlan, maar verhuisde na de dood van haar vader met haar moeder naar Kabul. Ze was 7 jaar toen ze naar Kabul verhuisde. Toen haar moeder hertrouwde werd ze opgenomen in het gezin van haar oom. Zij vertrokken uit Afghanistan enige tijd nadat de taliban Kabul had ingenomen. Ook zij vestigden zich in Iran. Uw vrouw vertelt dat ze naar Iran vertrokken omdat er veel conflicten over haar waren. Ze was immers al sinds haar kindertijd verloofd met iemand uit haar geboorteregio, maar haar familie wou haar niet meegeven. Een jaar na jullie huwelijk keerde haar oom terug naar Afghanistan, waar hij werd vermoord. Dat is gebeurd als wraak omdat uw vrouw met u

gehuwd is en niet met de persoon aan wie ze was beloofd. U bent hiervan op de hoogte omdat u door deze mensen jarenlang telefonisch bent bedreigd en zij in deze telefoongesprekken hebben gezegd dat zij verantwoordelijk zijn voor de dood van de oom.

In 2011 trof de politie u aan terwijl u illegaal aan het werk was in Iran. U werd gerepatrieerd naar Afghanistan. U ging toen naar Kabul, naar het huis van uw tante. U ging ook een taskara aanvragen in Guldara. Na een maand keerde u, zonder in het bezit te zijn van de nodige reisdocumenten, terug naar Iran.

In september 2015 besliste u met uw gezin uit Iran te vertrekken omdat u gehoord had dat ze Afghanen zonder documenten naar Syrië stuurden om er te gaan vechten. U haalt ook aan dat de levensomstandigheden voor jullie als Afghanen in Iran niet goed waren.

U kwam op 14 november 2015 in België aan en diende op 24 november 2015 een asielaanvraag in. Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u dat de vijanden van uw oom ook u en uw familie zouden lastig vallen. Bovendien vreest u de persoon en zijn clan aan wie uw vrouw in haar kindertijd was beloofd.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u een kopie van uw taskara neer, evenals wat familiefoto's.

B. Motivering

Wat de argumentatie betreft aangaande het feit dat u niet de vluchtelingenstatus noch de status van subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet toegekend wordt, verwijst het CGVS naar de motivering in de beslissing aan uw echtgenoot M.(...) Z.(...) ((...)).

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie.

De reden waarom u hiervoor niet in aanmerking komt is omdat uw asielmotieven zodanig vaag en speculatief zijn dat ze niet doen blijken van een actuele en reële vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie bij terugkeer naar Afghanistan.

Als eerste reden die een terugkeer naar Afghanistan in de weg staat roept u in dat u zal getarget worden door de vijanden van uw oom. U verklaart immers dat uw oom door bepaalde mensen werd vermoord en dat uw familie nog steeds diezelfde daders te vrezen heeft. De moord op uw oom gebeurde echter minstens twintig jaar geleden, nog voor uw vertrek uit Afghanistan (CGVS M.(...) 1, 8). U verklaart dat uw vader na de moord op uw oom werd bedreigd omdat hij als broer hetzelfde lot moest ondergaan (CGVS M.(...) 1, 10), maar u haalt geen enkele concrete reden aan waarom u nu, na die vele jaren, gevaar zou lopen om omwille van de gebeurtenissen met uw oom te worden vervolgd bij uw terugkeer naar Afghanistan. Het enige dat u hierover inroept is het feit dat uw tante u in 2011 heeft aangemaand om uit Kabul te vertrekken. U verklaarde dat zij u zei dat het beter was om te vertrekken, je hebt vijanden zei ze, het is niet goed dat je lang blijft (CGVS M.(...) 1, 11-12). Waarom ze dit zei weet u niet. U heeft daarnaast geen andere concrete aanwijzingen waarom u door deze personen zou vervolgd worden. Uw verklaringen zijn bijgevolg zeer vaag en speculatief.

Over het initiële probleem, namelijk de moord op uw oom kan u overigens ook weinig informatie aanbrengen. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken heeft u verklaard dat uw oom commandant was en werd vermoord door zijn vijanden, terwijl u bij CGVS verklaarde dat hij bodyguard was van een commandant. Over de reden waarom hij vermoord is heeft u ook enkel speculaties: zo zou het kunnen dat hij iets tegen iemand heeft gedaan, maar u weet er echter niets over (CGVS M.(...) 1, 12). Dat u hieromtrent niet meer informatie kan aanbrengen is toch zeer frappant gezien u dit incident inroept als een reden waarom u en uw familie niet terug kunnen keren naar Afghanistan. Opvallend ook is dat u deze problemen bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet heeft ingeroepen als motief dat uw terugkeer naar Afghanistan in de weg staat. Ook uw vrouw deed dit niet (zie de desbetreffende vragenlijsten ingevuld op DVZ), noch vermeldde zij dit op het Commissariaat wanneer haar expliciet gevraagd werd naar de redenen die een terugkeer naar Afghanistan in de weg staan (R.(...), 31). Dit wijst er opnieuw op dat deze problemen geen actuele bedreiging vormen. Bovendien heeft u nog steeds familie wonen in Kabul. Uit uw verklaringen blijkt niet dat zij omwille van het incident met uw oom problemen

hebben ondervonden (CGVS M.(...) 1, 8 en 10). U maakt om al deze redenen niet aannemelijk dat u een reëel gevaar op vervolging loopt omwille van de problemen die uw oom lang geleden heeft gehad.

Als tweede reden waarom u niet kan terugkeren naar Afghanistan roept u in dat u degene vreest aan wie uw vrouw in haar kindertijd beloofd was. Omdat zij met u is gehuwd en niet met die persoon, zijn ze uit op wraak. U verklaart hierover dat ze jullie begonnen te bedreigen een jaar na jullie huwelijk. Ze belden u op uw mobiele telefoon via verschillende nummers. Hierbij zou de bedreiger u gezegd hebben dat ze de oom van uw vrouw vermoord hebben en dat ze hetzelfde met uw familie van plan zijn. U heeft echter geen idee wie deze persoon is, u weet enkel dat hij machtig en rijk is en u zegt dat uw vrouw meer informatie over hem heeft. Het is echter zeer onwaarschijnlijk dat u zo weinig weet van de persoon die u 13 jaren lang heeft bedreigd en waarvan u beweert dat zijn aanhang de familie van uw vrouw heeft vermoord. Het mag toch verwacht worden dat u meer informatie heeft en dat u uw vrouw gevraagd heeft om alle informatie die zij mogelijks over die persoon heeft aan u mee te delen (CGVS M.(...) 1, 11). Als aan uw vrouw gevraagd wordt om informatie over die persoon kan ook zij echter niets concreet meedelen. Ze denkt dat de familienaam van de belagers Shawalat of Shawali is, maar is niet zeker. Bovendien beweert uw vrouw dat ze jullie niet zelf telefonisch opbelden zoals u verklaarde, maar dat die personen dit aan de tante van uw vrouw vertelden die dit op haar beurt aan jullie door gaf (CGVS R.(...), 22 en 29). Het CGVS kan niet anders dan opnieuw vast stellen dat u uw vrees ten opzichte van deze personen niet concreet kan maken en dat uw verklaringen opnieuw vaag, speculatief en zelfs tegenstrijdig zijn.

Tenslotte merkt het CGVS op dat u geen enkel document heeft neergelegd ter staving van uw asielrelaas. Van elke asielzoeker wordt verwacht dat hij inspanningen doet om zijn asielrelaas te staven, met verklaringen en met documenten. De kopie van uw taskara en uw huwelijksfoto's hebben geen uitstaans met uw vrees tot terugkeer. Bovendien is uw taskara slechts een kopie, waardoor ook aan dit document weinig waarde kan worden gehecht.

Verder haalt u aan dat u in Afghanistan niemand heeft om naar toe te gaan. Uit uw verklaringen blijkt echter dat u wel degelijk nog familie heeft in Afghanistan, namelijk een oom van moederszijde en een tante en een neef van vaderszijde. Ook uw vrouw heeft nog een tante in Kabul. Buiten het feit dat zij bezorgd zijn omwille van de algemene veiligheidssituatie in Kabul vermeldt u in hun hoofde geen andere problemen. Hoewel u zegt dat u niet close met hen bent blijkt dat jullie wel degelijk nog contact met elkaar onderhielden. Zo had uw vrouw geregeld contact met haar tante en ook uw ouders onderhielden de contacten met uw oom en tante in Kabul (CGVS M.(...) 1, 10 en 14). Het feit dat u niet close bent met deze mensen en het feit dat uw eigen ouders niet in Kabul wonen, zoals u verklaard heeft, kan voor u persoonlijk vervelend zijn maar loopt niet op tot een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 §2 a en b van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve dient het CGVS nog op te merken dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u Afghanistan al zo lang heeft verlaten als u beweert. U zou van omstreeks 1996 tot 2015 in Iran hebben gewoond. De enige documenten die u hierover neerlegt zijn foto's van uw huwelijk en nog een paar familiefoto's. Uit uw huwelijksfoto's is niet op te maken waar deze zijn genomen. Een van de foto's toont u en uw vrouw in een park, dat zou gelegen zijn in Iran (R.(...), 5-6). Dat u eens met uw vrouw in een park in Iran bent geweest en er een foto heeft genomen toont niet aan dat u gedurende 20 jaar in Iran heeft gewoond. Het is zeer opmerkelijk dat u verder geen enkel document heeft omtrent uw leven aldaar. Uw verklaring dat jullie alles in de zee hebben moeten gooien tijdens uw reis naar Europa is een loutere bewering en kan niet worden geverifieerd. Los hiervan moet u door het gegeven dat uw ouders nog steeds in Iran wonen toch in staat zijn om via die weg het CGVS documenten te laten bezorgen. Ondanks het feit dat u hiertoe werd aangemaand, en u op het belang hiervan werd gewezen mocht het CGVS geen enkel stuk ontvangen (M.(...) 1, 6 en 18 en M.(...) 2, 2). Uw bewering dat u nooit verblijfsdocumenten in Iran heeft gekregen is ook opmerkelijk gezien de Iraanse overheid in de periode dat jullie toekwamen in Iran documenten aan Afghaanse inwijkelingen gaf. Even later is ze zelfs begonnen aan een grote registratiecampagne, met de naam "Amayesh". U heeft van deze naam nog nooit gehoord. U weet ook niet of uw ouders ooit een verblijfsdocument hebben gehad, wat wederom een opmerkelijke vaststelling is omdat dit toch een uiterst relevant gegeven is in het leven van een Afghaanse immigrant in Iran. Verder weet u niet te vertellen hoelang u of uw vrouw al in Iran woonden toen jullie in het huwelijk traden, zelfs niet wanneer u gevraagd wordt om dit bij benadering te doen (CGVS M.(...) 1, 12-13). Als u kan aangeven dat u 11 was toen u Afghanistan verliet en dat u 14 jaar geleden in het huwelijk trad moet u toch ongeveer kunnen aangeven hoe lang u in Iran woonden voor jullie trouwden. Dat u deze belangrijke persoonlijke gebeurtenis niet kan plaatsen in uw eigen

levensloop wijst op weinig doorleefdheid en doet de vraag rijzen of u wel in Iran woonde op het moment van jullie huwelijk. Ook het feit dat u geen indicatie kan geven van de leeftijd van uw vrouw toen zij naar Iran zijn verhuisde is erg merkwaardig (M.(...) 1, 13). Er zijn nog andere vaststellingen die ernstig doen twifelen aan uw lang verblijf in Iran. U werd de vraag gesteld of u herinneringen heeft aan demonstraties die hebben plaatsgevonden in de periode dat u in Isfahan woonde. U kan geen enkele demonstratie voor de geest halen, nochtans hebben er meerdere grote demonstraties plaats gevonden. Dat u niet op de hoogte bent van de protesten die maandenlang hebben aangehouden in Isfahan naar aanleiding van de presidentsverkiezing in 2009 doet opnieuw ernstig twifelen over jullie verklaringen dat jullie op dat moment in Isfahan verbleven (M.(...) 2, 7 en 8 en R.(...), 25). Het is hoogst onwaarschijnlijk dat dit aan jullie kon voorbijgaan. U verklaarde hierover dat u vaak 's nachts werkte en er daardoor niet van op de hoogte was. Nochtans verklaarde uw vrouw dat u ook overdag werkte (R.(...), 16), maar zelfs al zou u enkel 's nachts werken, dan nog kan verwacht worden van iemand die al zo lang in de stad woont, dat hij op de hoogte is van de belangrijke gebeurtenissen die zich daar afspelen. Ook andere vaststellingen ondersteunen dat uw verklaringen over uw lang verblijf in Iran niet kunnen gevolgd worden. Noch u, noch uw vrouw zijn op de hoogte van de waardeverhouding van de muntenheden Toman versus Rial (M.(...) 2, 6 en R.(...), 30). Hoewel alle prijzen in Iran worden uitgedrukt in Rial wordt in het dagdagelijkse leven Toman gebruikt en moet deze waardeverhouding jullie bekend zijn. Het feit dat u niet weet of er provincies in Iran zijn waar Afghanen niet mogen komen is eveneens zeer merkwaardig (M.(...) 2, 10). Net zoals het feit dat u beweert in al die jaren illegaal verblijf in Iran maar 1 keer problemen te hebben gehad met de politie. Het is immers bekend dat de politie in Iran steeds repressiever en daadkrachtiger ging optreden tegen niet - gedocumenteerde Afghanen. Uw bewering dat de politie wel een aantal keren uw brommer in beslag nam omdat u daar niet de vereiste machtiging toe had als Afghaan zonder papieren, maar verder niet vroegen naar uw verblijfsdocumenten doet in dit opzicht dan ook vragen rijzen (M.(...) 2, 8-9). Hoewel het CGVS niet uitsluit dat u enige tijd in Iran heeft gewoond, overtuigt u niet dat u en uw gezin er zo lang woonden als u beweerd heeft. Dit maakt dat u geen zicht geeft over uw reëel verblijf en levensomstandigheden in deze periode. Indien u een groot deel van deze periode wel nog in Afghanistan woonde, mag verwacht worden dat u over een nog uitgebreider netwerk beschikt dan datgene dat eerder in deze beslissing werd besproken. Bovendien zou dit nogmaals uw vrees ten aanzien van de vijanden van uw oom en uw vrouw relativeren.

Aangezien uw vrees voor vervolging dient beoordeeld te worden tegenover uw land van herkomst, worden de problemen die u verklaard gehad te hebben in Iran hier niet besproken.

Rekening houdend met alle bovenstaande vaststellingen komt het CGVS tot de conclusie dat uw asielerlaas als ongeloofwaardig dient te worden beschouwd en u niet in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus. Evenmin loopt u een risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 §2 a en b van de Vreemdelingenwet, te weten ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, in het geval u zou terugkeren naar uw land van herkomst.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielerlaas door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielerlaas en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van november 2016) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan. Uit de bijgevoegde informatie blijkt voorts dat er uit de provincie Kabul nauwelijks berichtgeving komt over veiligheidsincidenten. Het conflictgerelateerd geweld dat er plaatsvindt concentreert zich voornamelijk in het district Surobi en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. Het gros van de gewelddaden die er in de provincie plaatsvinden is doelgericht van aard. Het geweld neemt hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen. Daarnaast vinden er in de provincie, net zoals de hoofdstad Kabul, aanslagen plaats tegen "high profile" doelwitten waarbij de voornamelijk de aanwezige veiligheidsdiensten en overheidsfunctionarissen geviséerd worden.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit de provincie Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijk motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van "het materiële motiveringsbeginsel" en van artikel 3 van het Europees

Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

In een tweede middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 51/4 van de vreemdelingenwet en van de artikelen 3 en 6 van het EVRM.

2.2. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, 3.7).

Artikel 3 EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Daarnaast biedt artikel 3 EVRM een vergelijkbare bescherming als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Beide bepalingen beogen bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade (cf. EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226).

De toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus maakt integraal deel uit van onderhavig arrest, zodat een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM niet aan de orde is.

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. X; RvS 4 oktober 2006, nr. X; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.5. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad geen geloof hechten aan verzoekers' asielrelaas. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde dan ook terecht het volgende vast:

"Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie.

De reden waarom u hiervoor niet in aanmerking komt is omdat uw asielmotieven zodanig vaag en speculatief zijn dat ze niet doen blijken van een actuele en reële vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie bij terugkeer naar Afghanistan.

Als eerste reden die een terugkeer naar Afghanistan in de weg staat roept u in dat u zal getarget worden door de vijanden van uw oom. U verklaart immers dat uw oom door bepaalde mensen werd vermoord en dat uw familie nog steeds diezelfde daders te vrezen heeft. De moord op uw oom gebeurde echter minstens twintig jaar geleden, nog voor uw vertrek uit Afghanistan (CGVS M.(...) 1, 8). U verklaart dat uw vader na de moord op uw oom werd bedreigd omdat hij als broer hetzelfde lot moest ondergaan (CGVS M.(...) 1, 10), maar u haalt geen enkele concrete reden aan waarom u nu, na die vele jaren, gevaar zou lopen om omwille van de gebeurtenissen met uw oom te worden vervolgd bij uw terugkeer naar Afghanistan. Het enige dat u hierover inroept is het feit dat uw tante u in 2011 heeft aangemaand om uit Kabul te vertrekken. U verklaarde dat zij u zei dat het beter was om te vertrekken, je hebt vijanden zei ze, het is niet goed dat je lang blijft (CGVS M.(...) 1, 11-12). Waarom ze dit zei weet u niet. U heeft daarnaast geen andere concrete aanwijzingen waarom u door deze personen zou vervolgd worden. Uw verklaringen zijn bijgevolg zeer vaag en speculatief.

Over het initiële probleem, namelijk de moord op uw oom kan u overigens ook weinig informatie aanbrengen. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken heeft u verklaard dat uw oom commandant was en werd vermoord door zijn vijanden, terwijl u bij CGVS verklaarde dat hij bodyguard was van een commandant. Over de reden waarom hij vermoord is heeft u ook enkel speculaties: zo zou het kunnen dat hij iets tegen iemand heeft gedaan, maar u weet er echter niets over (CGVS M.(...) 1, 12). Dat u hieromtrent niet meer informatie kan aanbrengen is toch zeer frappant gezien u dit incident inroept als een reden waarom u en uw familie niet terug kunnen keren naar Afghanistan. Opvallend ook is dat u deze problemen bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet heeft ingeroepen als motief dat uw terugkeer naar Afghanistan in de weg staat. Ook uw vrouw deed dit niet (zie de desbetreffende vragenlijsten ingevuld op DVZ), noch vermeldde zij dit op het Commissariaat wanneer haar expliciet gevraagd werd naar de redenen die een terugkeer naar Afghanistan in de weg staan (R.(...), 31). Dit wijst er opnieuw op dat deze problemen geen actuele bedreiging vormen. Bovendien heeft u nog steeds familie wonen in Kabul. Uit uw verklaringen blijkt niet dat zij omwille van het incident met uw oom problemen hebben ondervonden (CGVS M.(...) 1, 8 en 10). U maakt om al deze redenen niet aannemelijk dat u een reël gevaar op vervolging loopt omwille van de problemen die uw oom lang geleden heeft gehad.

Als tweede reden waarom u niet kan terugkeren naar Afghanistan roept u in dat u degene vreest aan wie uw vrouw in haar kindertijd beloofd was. Omdat zij met u is gehuwd en niet met die persoon, zijn ze uit op wraak. U verklaart hierover dat ze jullie begonnen te bedreigen een jaar na jullie huwelijk. Ze belden u op uw mobiele telefoon via verschillende nummers. Hierbij zou de bedreiger u gezegd hebben dat ze de oom van uw vrouw vermoord hebben en dat ze hetzelfde met uw familie van plan zijn. U heeft echter geen idee wie deze persoon is, u weet enkel dat hij machtig en rijk is en u zegt dat uw vrouw meer informatie over hem heeft. Het is echter zeer onwaarschijnlijk dat u zo weinig weet van de persoon die u [12]jaren lang heeft bedreigd en waarvan u beweert dat zijn aanhang de familie van uw vrouw heeft vermoord. Het mag toch verwacht worden dat u meer informatie heeft en dat u uw vrouw gevraagd heeft om alle informatie die zij mogelijks over die persoon heeft aan u mee te delen (CGVS M.(...) 1, 11). Als aan uw vrouw gevraagd wordt om informatie over die persoon kan ook zij echter niets concreet meedelen. Ze denkt dat de familienaam van de belagers Shawalat of Shawali is, maar is niet zeker. Bovendien beweert uw vrouw dat ze jullie niet zelf telefonisch opbelden zoals u verklaarde, maar dat die personen dit aan de tante van uw vrouw vertelden die dit op haar beurt aan jullie door gaf (CGVS R.(...), 22 en 29). Het CGVS kan niet anders dan opnieuw vast stellen dat u uw vrees ten opzichte van deze personen niet concreet kan maken en dat uw verklaringen opnieuw vaag, speculatief en zelfs tegenstrijdig zijn.

Tenslotte merkt het CGVS op dat u geen enkel document heeft neergelegd ter staving van uw asielrelaas. Van elke asielzoeker wordt verwacht dat hij inspanningen doet om zijn asielrelaas te staven, met verklaringen en met documenten. De kopie van uw taskara en uw huwelijksfoto's hebben geen uitstaans met uw vrees tot terugkeer. Bovendien is uw taskara slechts een kopie, waardoor ook aan dit document weinig waarde kan worden gehecht.

Verder haalt u aan dat u in Afghanistan niemand heeft om naar toe te gaan. Uit uw verklaringen blijkt echter dat u wel degelijk nog familie heeft in Afghanistan, namelijk een oom van moederszijde en een tante en een neef van vaderszijde. Ook uw vrouw heeft nog een tante in Kabul. Buiten het feit dat zij bezorgd zijn omwille van de algemene veiligheidssituatie in Kabul vermeldt u in hun hoofde geen andere problemen. Hoewel u zegt dat u niet close met hen bent blijkt dat jullie wel degelijk nog contact met elkaar onderhielden. Zo had uw vrouw geregeld contact met haar tante en ook uw ouders onderhielden de contacten met uw oom en tante in Kabul (CGVS M.(...) 1, 10 en 14). Het feit dat u niet close bent met deze mensen en het feit dat uw eigen ouders niet in Kabul wonen, zoals u verklaard heeft, kan voor u persoonlijk vervelend zijn maar loopt niet op tot een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 §2 a en b van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve dient het CGVS nog op te merken dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u Afghanistan al zo lang heeft verlaten als u beweert. U zou van omstreeks 1996 tot 2015 in Iran hebben gewoond. De enige documenten die u hierover neerlegt zijn foto's van uw huwelijk en nog een paar familiefoto's. Uit uw huwelijksfoto's is niet op te maken waar deze zijn genomen. Een van de foto's toont u en uw vrouw in een park, dat zou gelegen zijn in Iran (R.(...), 5-6). Dat u eens met uw vrouw in een park in Iran bent geweest en er een foto heeft genomen toont niet aan dat u gedurende 20 jaar in Iran heeft gewoond. Het is zeer opmerkelijk dat u verder geen enkel document heeft omtrent uw leven aldaar. Uw verklaring dat jullie alles in de zee hebben moeten gooien tijdens uw reis naar Europa is een loutere bewering en kan niet worden geverifieerd. Los hiervan moet u door het gegeven dat uw ouders nog steeds in Iran wonen toch in staat zijn om via die weg het CGVS documenten te laten bezorgen. Ondanks het feit dat u hiertoe werd aangemaand, en u op het belang hiervan werd gewezen mocht het CGVS geen enkel stuk ontvangen (M.(...) 1, 6 en 18 en M.(...) 2, 2). Uw bewering dat u nooit verblijfsdocumenten in Iran heeft gekregen is ook opmerkelijk gezien de Iraanse overheid in de periode dat jullie toekwamen in Iran documenten aan Afghaanse inwijkelingen gaf. Even later is ze zelfs begonnen aan een grote registratiecampagne, met de naam "Amayesh". U heeft van deze naam nog nooit gehoord. U weet ook niet of uw ouders ooit een verblijfsdocument hebben gehad, wat wederom een opmerkelijke vaststelling is omdat dit toch een uiterst relevant gegeven is in het leven van een Afghaanse immigrant in Iran. Verder weet u niet te vertellen hoelang u of uw vrouw al in Iran woonden toen jullie in het huwelijk traden, zelfs niet wanneer u gevraagd wordt om dit bij benadering te doen (CGVS M.(...) 1, 12-13). Als u kan aangeven dat u 11 was toen u Afghanistan verliet en dat u 14 jaar geleden in het huwelijk trad moet u toch ongeveer kunnen aangeven hoe lang u in Iran woonden voor jullie trouwden. Dat u deze belangrijke persoonlijke gebeurtenis niet kan plaatsen in uw eigen levensloop wijst op weinig doorleefdheid en doet de vraag rijzen of u wel in Iran woonde op het moment van jullie huwelijk. Ook het feit dat u geen indicatie kan geven van de leeftijd van uw vrouw toen zij naar Iran zijn verhuisde is erg merkwaardig (M.(...) 1, 13). Er zijn nog andere vaststellingen die ernstig doen twifelen aan uw lang verblijf in Iran. U werd de vraag gesteld of u herinneringen heeft aan demonstraties die hebben plaatsgevonden in de periode dat u in Isfahan woonde. U kan geen enkele demonstratie voor de geest halen, nochtans hebben er meerdere grote demonstraties plaats gevonden. Dat u niet op de hoogte bent van de protesten die maandenlang hebben aangehouden in Isfahan naar aanleiding van de presidentsverkiezing in 2009 doet opnieuw ernstig twifelen over jullie verklaringen dat jullie op dat moment in Isfahan verbleven (M.(...) 2, 7 en 8 en R.(...), 25). Het is hoogst onwaarschijnlijk dat dit aan jullie kon voorbijgaan. U verklaarde hierover dat u vaak 's nachts werkte en er daardoor niet van op de hoogte was. Nochtans verklaarde uw vrouw dat u ook overdag werkte (R.(...), 16), maar zelfs al zou u enkel 's nachts werken, dan nog kan verwacht worden van iemand die al zo lang in de stad woont, dat hij op de hoogte is van de belangrijke gebeurtenissen die zich daar afspelen. Ook andere vaststellingen ondersteunen dat uw verklaringen over uw lang verblijf in Iran niet kunnen gevolgd worden. Noch u, noch uw vrouw zijn op de hoogte van de waardeverhouding van de munteenheden Toman versus Rial (M.(...) 2, 6 en R.(...), 30). Hoewel alle prijzen in Iran worden uitgedrukt in Rial wordt in het dagdagelijkse leven Toman gebruikt en moet deze waardeverhouding jullie bekend zijn. Het feit dat u niet weet of er provincies in Iran zijn waar Afghanen niet mogen komen is eveneens zeer merkwaardig (M.(...) 2, 10). Net zoals het feit dat u beweert in al die jaren illegaal verblijf in Iran maar 1 keer problemen te hebben gehad met de politie. Het is immers bekend dat de politie in Iran steeds repressiever en daadkrachtiger ging optreden tegen niet - gedocumenteerde Afghanen. Uw bewering dat de politie wel een aantal keren uw brommer in beslag nam omdat u daar niet de vereiste machtiging toe had als Afghaan zonder papieren, maar verder niet vroegen naar uw verblijfsdocumenten doet in dit opzicht dan ook vragen rijzen (M.(...) 2, 8-9). Hoewel het CGVS niet uitsluit dat u enige tijd in Iran heeft gewoond, overtuigt u niet dat u en uw gezin er zo lang woonden als u beweerd heeft. Dit maakt dat u geen zicht geeft over uw reëel verblijf en levensomstandigheden in deze periode. Indien u een groot deel van deze periode wel nog in Afghanistan woonde, mag verwacht worden dat u over een nog

uitgebreider netwerk beschikt dan datgene dat eerder in deze beslissing werd besproken. Bovendien zou dit nogmaals uw vrees ten aanzien van de vijanden van uw oom en uw vrouw relativeren.

Aangezien uw vrees voor vervolging dient beoordeeld te worden tegenover uw land van herkomst, worden de problemen die u verklaard gehad te hebben in Iran hier niet besproken.

Rekening houdend met alle bovenstaande vaststellingen komt het CGVS tot de conclusie dat uw asielrelaas als ongeloofwaardig dient te worden beschouwd en u niet in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus. Evenmin loopt u een risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 §2 a en b van de Vreemdelingenwet, te weten ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, in het geval u zou terugkeren naar uw land van herkomst. (...)"

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

Waar verzoekers opwerpen dat verzoeker reeds voorafgaand aan zijn asielaanvraag in België leed aan een ernstige mentale ziekte en erop wijzen dat Afghaanse personen die lijden aan een mentale ziekte volgens de *UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan* van 19 april 2016 een verhoogd risicoprofiel hebben, stelt de Raad vooreerst vast dat verzoeker noch bij de Dienst Vreemdelingenzaken noch op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze vermeende mentale problemen heeft aangehaald als reden die zijn terugkeer naar Afghanistan in de weg zou staan. In zoverre verzoeker in onderhavig verzoekschrift aanvoert dat hij in zijn land van herkomst omwille van zijn mentale toestand het slachtoffer dreigt te worden van mishandelingen die als 'daden van vervolging' in de zin van artikel 48/3, § 2 van de vreemdelingenwet dan wel als ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van die wet kwalificeren, is zijn betoog louter *post factum*. Bovendien dient op basis van het rechtsplegingsdossier te worden vastgesteld dat verzoeker op geen enkel moment tijdens zijn procedure documenten heeft voorgelegd die zijn vermeende mentale problemen kunnen staven en dat hij evenmin bij zijn verzoekschrift attesten in die zin voegt. Derhalve betreft het hier loutere beweringen die niet worden gestaafd en toont verzoeker niet aan dat hij voormeld risicoprofiel bezit. Uit de respectievelijke gehoorverslagen met betrekking tot verzoeker valt voorts niet af te leiden dat hij niet in staat was om de gestelde vragen te begrijpen of hierop te antwoorden en noch uit het verzoekschrift, noch uit het administratief dossier blijkt dat er zich problemen hebben voorgedaan tijdens de gehoren op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker maakt derhalve evenmin aannemelijk dat zijn psychologische toestand hem ervan weerhouden zou hebben om volwaardige verklaringen af te leggen.

Het gegeven dat verzoeker wist te vertellen dat hij veertien jaar geleden in het huwelijk trad, het tijdens zijn gehoor uitgebreid had over de omstandigheden van de ontmoeting met zijn toekomstige vrouw en tevens kon aangeven waar zij woonden voor en na het huwelijk, doet niets af aan de vaststelling dat verzoeker niet kon aangeven hoelang hij of zijn vrouw reeds in Iran woonden toen zij in het huwelijk traden. Dat verzoeker een dermate belangrijke persoonlijke gebeurtenis zelfs niet bij benadering kan situeren ten opzichte van zijn aankomst in Iran, acht de Raad niet aannemelijk, te meer daar verzoeker wel blijkt te weten dat hij ongeveer elf jaar oud was toen hij Afghanistan verliet en veertien jaar geleden in het huwelijk trad. Minstens doet dit de vraag rijzen of verzoeker en zijn vrouw wel in Iran woonden op het ogenblik van hun huwelijk. Waar verzoekers erop wijzen dat verzoekster gedetailleerde en doorleefde verklaringen heeft afgelegd over haar huwelijk en de omstandigheden waarin het plaatsvond, meent de Raad dat ook uit deze verklaringen niet op overtuigende wijze blijkt dat dit huwelijk in Iran zou zijn voltrokken.

Wat betreft de bij het verzoekschrift gevoegde huwelijksakte en inentingskaarten van verzoekers' kinderen, stelt de Raad vast dat deze documenten niet voorzien zijn van een voor eensluidend verklaarde vertaling conform artikel 8 van het koninklijk besluit houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 21 december 2006 waardoor zij dan ook niet in overweging worden genomen. Overigens stelt de Raad vast dat verzoekers geen originele stukken, maar slechts fotokopieën neerleggen. Aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën kan echter geen bewijswaarde worden verleend (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135).

Nog daargelaten dat de bij het verzoekschrift gevoegde privéfoto's eveneens fotokopieën zijn, bieden deze alleen al door mogelijke enscenering van locatie en omstandigheden geen enkele garantie wat

betreft de authenticiteit van wat wordt afgebeeld. Deze foto's bevatten derhalve geen enkele objectieve aanwijzing voor de aanwezigheid van verzoekers en hun kinderen in Iran, laat staan dat zij het jarenlange verblijf van verzoekers aldaar voorafgaand aan hun komst naar België zouden kunnen aantonen. De foto van een Iraanse winkel kan door om het even wie om het even waar en wanneer zijn gemaakt en gaat bovendien niet vergezeld van een voor eensluidend verklaarde vertaling van de geafficheerde prijs.

Waar verzoekers betogen dat verzoekers verklaringen over het systeem van de Amayesh-kaarten aansluiting vinden bij de informatie die daarover in het administratief dossier is opgenomen, is de Raad van oordeel dat deze louter theoretische kennis hoegenaamd niet opweegt tegen de vaststelling dat verzoeker nog nooit van de term 'Amayesh' blijkt te hebben gehoord, niet weet of zijn ouders ooit een verblijfsdocument hebben gehad in Iran en beweert zelf nooit verblijfsdocumenten in Iran te hebben gekregen, terwijl uit diezelfde informatie blijkt dat de Iraanse overheid documenten gaf aan Afghaanse migranten ten tijde van verzoekers' binnenkomst en niet veel later een grote registratiecampagne met de naam "Amayesh" startte.

Wat betreft de vaststelling dat verzoeker niet op de hoogte is van de protesten die maandenlang hebben aangehouden in Isfahan naar aanleiding van de presidentsverkiezing in 2009, kunnen verzoekers niet worden gevolgd in zoverre zij aanvoeren dat verzoeker deze protesten wel kon duiden maar kennelijk de vraag initieel niet begreep. Verzoeker werd eerst gevraagd wat er in Isfahan gebeurde na de verkiezing van Ahmadinejad, waarop verzoeker ontkende dat er iets in Isfahan zou zijn gebeurd en slechts gewag maakte van demonstraties in Teheran die hij op televisie zou hebben gezien. Uit de informatie in het administratief dossier blijkt nochtans dat na de bekendmaking van de verkiezingsuitslag nog gedurende maanden werd betoogd door tegenstanders van Ahmadinejad, ook in Isfahan. Vervolgens werd verzoeker tot tweemaal toe gevraagd of hij zich protesten in Isfahan kon herinneren in de periode dat hij er woonde. Dit bleek niet het geval, hoewel uit voormelde informatie blijkt dat er behalve de protesten van 2009 nog meerdere andere grote betogingen plaatsvonden in Isfahan tijdens verzoekers' voorgehouden aanwezigheid aldaar. Hoewel verzoeker ook expliciet werd gevraagd naar de protesten die uitbraken op de dag van Ashura volgend op de verkiezing van Ahmadinejad, en die volgens de informatie in het administratief dossier gericht waren tegen de Iraanse overheid, kwam hij niet verder dan een algemene beschrijving van de handelingen die sjiitische gelovigen doorgaans verrichten op Ashura en antwoordde hij aldus naast de kwestie. Dat voormelde protesten aan verzoeker zouden zijn voorbijgegaan is hoogst onwaarschijnlijk en dan ook nefast voor de geloofwaardigheid van verzoekers' jarenlange verblijf in Isfahan.

Waar verzoekers erop wijzen dat de taal van het onderzoek van hun asielaanvraag het Nederlands is en betogen dat daarom het Nederlands diende te worden gebruikt tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, kunnen zij niet worden bijgetreden. Artikel 51/4 van de vreemdelingenwet regelt het taalgebruik wat betreft het eigenlijk onderzoek van de asielaanvraag. Het wijst de taal aan die het bestuur moet gebruiken bij het opstellen van de dossierstukken en bij het nemen van de beslissing. Voormeld artikel kan niet aldus worden geïnterpreteerd dat het zich ertegen verzet dat de tolk zich tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bedient van een andere taal dan de proceduretaal, *in casu* het Engels, noch dat de dossierbehandelaar zich ten aanzien van de tolk in deze vreemde taal uitdrukt.

Artikel 51/4 van de vreemdelingenwet bepaalt:

"§ 1 Het onderzoek van de in de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 bedoelde asielaanvraag geschiedt in het

Nederlands of in het Frans.

De taal van het onderzoek is tevens de taal van de beslissing waartoe het aanleiding geeft alsmede die van de eventuele daaropvolgende beslissingen tot verwijdering van het grondgebied.

§ 2 De vreemdeling, bedoeld in de artikelen 50, 50bis, 50ter of 51, dient onherroepelijk en schriftelijk aan te geven of hij bij het onderzoek van de in de vorige paragraaf bedoelde aanvraag de hulp van een tolk nodig heeft.

Indien de vreemdeling niet verklaart de hulp van een tolk te verlangen, kan hij volgens dezelfde regels het Nederlands of het Frans kiezen als taal van het onderzoek.

Indien de vreemdeling geen van die talen heeft gekozen of verklaard heeft de hulp van een tolk te verlangen, bepaalt de Minister of zijn gemachtigde de taal van het onderzoek, in functie van de noodwendigheden van de diensten en instanties. Tegen die beslissing kan geen afzonderlijk beroep worden ingesteld.

§ 3 Bij de procedures voor de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en voor de Raad van State alsmede indien de vreemdeling tijdens de behandeling van de asielaanvraag of binnen een termijn van zes maanden na afloop van de asielprocedure verzoekt om het toekennen van een machtiging tot verblijf op grond van de artikelen 9bis of 9ter, wordt de taal gebruikt die overeenkomstig paragraaf 2 is gekozen of bepaald. Paragraaf 1, tweede lid, is van toepassing.”.

Bij de gehoren van de verzoekende partijen voorzag de verwerende partij een tolk Engels/Dari. De ambtenaar van de verwerende partij vertaalde zelf van het Nederlands naar het Engels en de aanwezige tolk vertaalde van het Engels naar het Dari (en omgekeerd).

Omtrent deze wijze van gehoor en vertolking stelde de Raad van State (arrest nr. 185.993 van 3 september 2008):

“2.1.4.1. Overwegende dat, in tegenstelling tot hetgeen verzoeker laat gelden, niets in de parlementaire voorbereiding van artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet erop wijst dat in deze wetsbepaling ook de taal van de conversatie met de tolk wordt geregeld; dat verzoeker zich daarvoor steunt op de volgende zinsnede in de memorie van toelichting bij het ontwerp dat de wet van 10 juli 1996 is geworden: “De huidige regeling van onbeperkte vrije keuze van de taalrol leidt ertoe dat men de taalrol kiest waar de verdraging het grootst is en waar zagezegd de kans op een positieve beslissing het grootst is, ook al spreekt de betrokken asielzoeker de taal niet en moet er voor een conversatie met hem een beroep worden gedaan op een tolk” (Parl. St. Kamer, 1995-96, 364 nr. 1, p. 32-33); dat hieruit evenwel niet kan worden afgeleid dat onder het nieuwe regime enkel naar en uit de proceduretaal mag worden getolkt; dat als één van de redenen waarom aan de onbeperkte vrije keuze van de proceduretaal een einde wordt gesteld, er enkel wordt op gewezen dat ook wanneer de asielzoeker zelf deze taal kiest, meestal voor de conversatie met hem nog een beroep moet worden gedaan op een tolk; dat luidens artikel 30 van de Grondwet het gebruik van de in België gesproken talen vrij is en het niet geregeld kan worden dan door de wet en alleen voor handelingen van het openbaar gezag en voor gerechtszaken; dat deze bepaling op zich geen verplichting inhoudt voor de ambtenaren om uitsluitend de taal van hun taalrol te spreken of te gebruiken; dat ook uit deze bepaling niet kan worden afgeleid dat een ambtenaar een andere taal slechts zou mogen spreken of gebruiken indien een formele wetsbepaling hem daartoe machtigt; dat zoals andere wetsbepalingen waarbij het gebruik van een bepaalde taal wordt opgelegd ook artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet restrictief moet geïnterpreteerd worden; dat deze wetsbepaling enkel het taalgebruik regelt bij het eigenlijk onderzoek van de asielaanvraag; dat het de taal aanwijst die het bestuur moet gebruiken bij het opstellen van de dossierstukken en bij het nemen van zijn beslissing; dat artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet niet is geschonden omdat het interview op het Commissariaat-generaal zonder tussenkomst van een tolk werd afgenomen in een andere taal dan de proceduretaal of omdat de tolk zich bij dit interview bediende van een andere taal dan de proceduretaal; dat artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet de jurist die het interview met de asielzoeker afneemt niet verbiedt zich uit te drukken in een vreemde taal en zelfs de rol van de tolk waar te nemen wanneer hij die taal beheerst; (...)” (eigen onderlijning).

Uit voormeld arrest van de Raad van State blijkt dat artikel 51/4 van de vreemdelingenwet niet verbiedt aan de ambtenaar die het interview met de asielzoeker afneemt zich uit te drukken in een vreemde taal; het arrest stelt dat artikel 51/4 evenmin aan de ambtenaar verbiedt “*zelfs de rol van de tolk waar te nemen wanneer hij die taal beheerst*”. Aan de ambtenaar van de verwerende partij wordt geen vereiste van bewijs inzake de beheersing van de vreemde taal gesteld.

De omstandigheid dat de advocaat die de verzoekende partij vergezelt tijdens het gehoor op het CGVS aanvoert dat hij het Engels onvoldoende beheerst, verzet zich hier niet tegen.

Een schending van artikel 51/4 van de vreemdelingenwet kan in dezen niet worden aangenomen.

Gelet op wat voorafgaat, is *in casu* aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet niet voldaan en kan verzoekers het voordeel van de twijfel derhalve niet worden gegend.

2.6. Verzoekers maken, gelet op de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid van hun asielrelaas, niet aannemelijk dat zij gegronde redenen hebben om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoekers in aanmerking komen voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Immers, artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Afghanistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, de provincie Kabul, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie in Afghanistan (EASO Country of Origin Information Report “*Afghanistan – Security Situation*” van november 2016), opgenomen in het administratief dossier, blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten van het land. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan. Uit de bijgevoegde informatie blijkt voorts dat er uit de provincie Kabul nauwelijks berichtgeving komt over veiligheidsincidenten. Het conflictgerelateerd geweld dat er plaatsvindt concentreert zich voornamelijk in het district Surobi en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. Het gros van de gewelddaden die er in de provincie plaatsvinden is doelgericht van aard. Het geweld neemt hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen. Daarnaast vinden er in de provincie, net zoals de hoofdstad Kabul, aanslagen plaats tegen “high profile” doelwitten waarbij voornamelijk de aanwezige veiligheidsdiensten en overheidsfunctionarissen geviséerd worden.

Uit voormelde informatie blijkt dat er voor burgers in de provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit de provincie Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Waar verzoekers aanvoeren dat de bestreden beslissingen geen concreet onderzoek naar de veiligheidssituatie in hun land van herkomst bevatten, minstens dat verzoekers uit de bestreden beslissingen niet kunnen opmaken in hoeverre de verwerende partij de veiligheidssituatie in hun regio van herkomst heeft beoordeeld, kunnen zij niet worden bijgetreden. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing die in hoofde van verzoeker, de heer M. Z., werd genomen een beoordeling van de veiligheidssituatie in de provincie Kabul ontbreekt. Echter, uit de toevoeging aan het verzoekschrift van de bestreden beslissing die in hoofde van zijn echtgenote, mevrouw, R. S. werd genomen en waarin de veiligheidssituatie in de provincie Kabul wel wordt beoordeeld, blijkt dat verzoekers in staat waren kennis te nemen van deze beoordeling. De beslissing in hoofde van verzoekster is overigens een volgeb beslissing die woordelijk dezelfde is als de beslissing in hoofde van verzoeker, met uitzondering van het ontbrekende gedeelte aangaande de veiligheidssituatie. De Raad besluit dat het hier om een materiële vergissing gaat die niet heeft verhinderd dat verzoekers kennis konden nemen van de analyse met betrekking tot de veiligheidssituatie in de provincie Kabul.

Verzoekers brengen zelf geen informatie bij die afbreuk kan doen aan de hoger weergegeven analyse met betrekking tot de veiligheidssituatie in hun regio van herkomst.

De Raad merkt op dat de verwerende partij middels een aanvullende nota van 11 augustus 2017 de COI Focus “*Afghanistan. Security Situation in Kabul province*” van 25 april 2017 bijbrengt. Uit deze informatie, die recenter is dan deze aanwezig in het administratief dossier, kan niet blijken dat de situatie in verzoekers’ regio van herkomst in die zin gewijzigd zou zijn dat het niet langer opgaat te stellen dat er actueel voor burgers uit de provincie Kabul geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bestaat.

Bijgevolg maken verzoekers niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.7. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekers geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantonen.

2.8. Verzoekers vragen *in fine* van het verzoekschrift, en in ondergeschikte orde, hun dossier terug te zenden naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek. Uit wat voorafgaat blijkt evenwel dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekers geven verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissingen zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht september tweeduizend zeventien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF